duktiebeperking nagestreefde doel verwezenlijken, geen onderscheid maken tussen geïntegreerde en niet-geïntegreerde ondernemingen.

9. Als het EGKS-Verdrag in welbepaalde gevallen ingrepen van de communautaire overheid voorziet, gedoogt het eo ipso dat wordt afgeweken van de normale, aan het beginsel der markteconomie ontleende, regelen voor de goede werking van de gemeenschappelijke markt.

Het gaat derhalve niet aan te verlangen dat de Commissie de meer efficiënt werkende kleine en middelgrote ondernemingen buiten de quotaregeling laat, omdat dan ieder quotastelsel zijn doeltreffendheid zou verliezen.

In zaak 276/80,

FERRIERA PADANA SPA, gevestigd te Padova (Italië), vertegenwoordigd door prof. S. Gambi, voorzitter van de Raad van Beheer, bijgestaan door A. Perissinotto, advocaat te Padova en G. Celona, advocaat te Milaan, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij de aldaar gevestigde advocaat G. Margue, 20, rue Philippe-II,

verzoekster,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, te dezen vertegenwoordigd door A. Prozzillo als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij O. Montalto, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende nietigverklaring van een door de Commissie genomen individuele beschikking waarbij produktiequota zijn vastgesteld voor bepaalde ijzer- en staalprodukten (artikel 33 van het EGKS-Verdrag),

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: J. Mertens de Wilmars, president, G. Bosco, A. Touffait en O. Due, kamerpresidenten, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, T. Koopmans, U. Everling, A. Chloros en F. Grévisse, rechters,

advocaat-generaal: G. Reischl
griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de middelen en argumenten van partijen kunnen samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

A — Voorgeschiedenis

1. Oordelende dat ten gevolge van de daling van de vraag naar staal de Gemeenschap zich in een uitgesproken crisisperiode in de zin van artikel 58 EGKS-Verdrag bevond, en dat de maatregelen van artikel 57 niet voldoende waren om daaraan het hoofd te bieden, heeft de Commissie bij beschikking nr. 2794/80/EGKS van 31 oktober 1980 (PB L 291 van 1980, blz. 1) een quotastelsel ingevoerd voor de produktie van ruwstaal (artikel 1) en voor vier categorieën van walserijprodukten (artikel 2).

Tot categorie IV behoren lichte profielen, waaronder vallen walsdraad in bossen, betonstaal en overig staafstaal, opgenomen in Eurostat-vragenlijst 2-13, regels 132, 133 en 134.

2. Volgens artikel 1, lid 4, van beschikking nr. 2794 wordt het quotastelsel door de Commissie beheerd. Zij kan zich door onafhankelijke instellingen en deskundigen doen bijstaan. Het zakengeheim van de ondernemingen dient te zijn gewaarborgd.

3. Krachtens de artikelen 3, 4 en 5 van deze algemene beschikking werden voor het vierde kwartaal 1980 de quota van categorie IV vastgesteld door toepassing van een verminderingspercentage van 17,39 %, op de *referentieproduktiecijfers* bedoeld in artikel 4. Ingevolge artikel 5, lid 2, van de beschikking, komt het verminderingspercentage voor ruwstaal overeen met het volgens de *referentieproduktiecijfers* gewogen gemiddelde van de verminderingspercentages der vier categorieën walserijprodukten.

4. Blijkens artikel 4 worden de referentieproduktiecijfers per kwartaal voor elke onderneming berekend als volgt:

„1. Voor elke maand van het betrokken kwartaal wordt dezelfde maand in de periode van juli 1977 tot en met juni 1980 in aanmerking genomen gedurende welke het totaal van de produktie van de vier categorieën walserijprodukten het hoogst is geweest. De drie aldus gekozen, niet noodzakelijkerwijs op elkaar volgende maanden vormen de referentieperiode.

2. De referentieproduktiecijfers voor ruwstaal en voor elk der vier categorieën walserijprodukten zijn gelijk aan de respectieve produktiecijfers tijdens de referentieperiode".

...

5. In artikel 7, lid 2, van de beschikking is het volgende bepaald:

„Met betrekking tot de levering van aan het quotastelsel onderworpen produkten mogen de ondernemingen voor de leveringen in de gemeenschappelijke markt per categorie produkten niet het percentage overschrijden dat de leveringen in de Gemeenschap uitmaken van het totaal

van de leveringen in de loop van de twaalf maanden, vallende in de periode van juli 1977 tot en met juni 1980, waarin het totaal van de produktie van de vier categorieën walserijprodukten het hoogst is geweest".

6. Krachtens de artikelen 10, 11 en 12 zijn de ondernemingen verplicht de in die bepalingen omschreven opgaven en inlichtingen te verstrekken. Artikel 13 preciseert:

„1. De Commissie verifieert de juistheid van de door de ondernemingen verstrekte opgaven en inlichtingen. De ondernemingen zijn verplicht deze verificaties toe te staan, zonder dat daartoe een individuele beschikking noodzakelijk is. In het mandaat van de controleur dient te worden verwezen naar deze bepaling en te worden vermeld, welke door de onderneming verstrekte opgaven en inlichtingen hij dient te verifiëren.

2. Aan de ondernemingen die zich aan de uit de artikelen 10, 11, 12 en 13, lid 1, voortvloeiende verplichtingen zouden onttrekken of die onjuiste gegevens zouden verstrekken, kunnen de in artikel 47 van het Verdrag voorziene boeten en dwangsommen worden opgelegd".

7. Verzoekster is gevestigd te Padova, alwaar zij een vestiging heeft waar alleen betonstaal wordt geproduceerd. De produktiecyclus omvat de aankoop van ruwstaal, het walsen en de verkoop van walserijprodukten. In de onderneming werken 90 personen.

8. Bij een op 6 november 1980 aan verzoekster medegedeelde individuele beschikking van 1 november 1980 heeft de Commissie verzoeksters produktiequota voor de periode van 1 oktober tot en met 31 december 1980 vastgesteld als volgt:

	Referenties				Vermindering	quota 4e kwartaal 1980
	oktober 1978	november 1979	december 1977	totaal		
	ton	ton	ton	ton	%	ton
Walserijprodukten						
Categorie I					20,78	
Categorie II					18,93	
Categorie III					21,53	
Categorie IV	8 000	8 600	5 500	22 100	17,39	18 257
Totaal I-IV	8 000	8 600	5 500	22 100		18 257
Staal					17,39	

9. Op 10 november 1980 verzocht verzoekster overeenkomstig artikel 4, lid 4, van de algemene beschikking (nieuwe installatie) om verhoging van haar basisquota. Dit verzoek werd ingewilligd bij beschikking van de Commissie de dato 18 december 1980, en verzoeksters quotum voor het vierde kwartaal 1980 werd verhoogd tot 26 656 ton. Verzoekster heeft gedurende deze periode echter slechts 22 827 ton geproduceerd, met welke hoeveelheid zij anderzijds boven haar oorspronkelijke quota uitkwam. Omdat verzoekster te laat van de verho-

ging in kennis was gesteld, heeft de Commissie op haar verzoek de toegestane verhoging ook doen gelden voor het eerste kwartaal van 1981.

B — Het procesverloop

1. Bij verzoekschrift van 10 december 1980, ingeschreven ter griffie van het Hof op 12 december 1980, heeft verzoekster nietigverklaring gevorderd van de individuele beschikking van 1 november 1980, en wel met name omdat de algemene beschikking nr. 2794/80/EGKS, ter uitvoering waarvan de individuele beschikking is vastgesteld, niet rechtsgeldig zou zijn.

2. De schriftelijke behandeling heeft een normaal verloop gehad.

3. Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en de advocaat-generaal gehoord, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

In haar inleidend verzoekschrift heeft verzoekster geconcludeerd dat het den Hove behage:

„primair

— nietig te verklaren de individuele beschikking, door de Commissie aan verzoekster betekend op 6 november 1980, alsmede de op 31 oktober 1980 gedagtekende en diezelfde dag in het Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen L 291 geplaatste algemene beschikking nr. 2794/80/EGKS voor zover deze de grondslag van de individuele beschikking vormt;

subsidiair

— de Commissie te gelasten de gehele documentatie betreffende de onderzoeken van de toestand in de betonstaalindustrie, alsook betreffende het verplichte advies van het Raadgevend Comité, ter beschikking van het Hof te stellen;

— een deskundig onderzoek te gelasten naar de situatie in genoemde bedrijfstak, ter vaststelling of aan artikel 58 EGKS-Verdrag is voldaan;

en mitsdien:

— de zaak naar de Commissie terug te verwijzen opdat deze de voor de tenuitvoerlegging van de nietigverklaring nodige maatregelen neme, met verklaring voor recht dat de Commissie gehouden is maatregelen ter verzekering van een billijke vergoeding van de rechtstreeks veroorzaakte schade te treffen en een billijke schadeloosstelling heeft toe te kennen;

kosten

— ten faveure van verzoekster over de kosten te beslissen".

Bij verweerschrift concludeert verweerster dat het den Hove behage:

— het beroep, indien het ontvankelijk mocht worden bevonden, ongegrond te verklaren;

— verzoekster te verwijzen in de kosten.

Ten aanzien van de door verzoekster gevraagde instructiemaatregelen refereert de Commissie zich aan het oordeel van het Hof, onder opmerking dat een eventueel deskundigenbericht de gehele communautaire industrie dient te betreffen.

Het betoog, door de Commissie ten aanzien van alle staalprodukten ontwikkeld, werd opgenomen in het „verzoek om instemming van de Raad" (verweerschrift, bijlage I).

Verzoekster heeft niet in formele zin van repliek gediend en het Hof in overweging gegeven de Commissie te verzoeken de navolgende gegevens over te leggen, *waaruit van het werkelijke niveau van de vraag kan blijken:*

— aantal ondernemingen die om een verhoging van hun quota hebben verzocht;

— aantal en omvang van de niet-opgenomen en overgedragen quota (met voorafgaande toestemming casu quo kennisgeving achteraf).

In haar conclusie van dupliek heeft de Commissie bij haar verweer gepersisteerd; nieuwe instructiemaatregelen acht zij zinloos.

III — Middelen en argumenten van partijen

A — Opmerkingen van partijen inzake de anticrisismaatregelen in het kader van de communautaire staalpolitiek

In haar inleidend verzoekschrift geeft *verzoekster* een overzicht van de communautaire staalpolitiek, waarin zij met name op de navolgende punten wijst:

1. Het plan van de Commissie tot *vrijwillige beperking van de leveranties* dat op 1 januari 1977 is ingegaan en, na verlenging, tot 31 december 1977 is blijven gelden. Dit plan hangt samen met de beleidslijnen voor de staalpolitiek die de Commissie op 1 maart 1977 heeft vastgesteld en voorgelegd aan de Raad, die ze op zijn op 25 en 26 maart te Rome gehouden vergadering heeft bekrachtigd. („De aangehouden doelstellingen kunnen in vier hoofdgroepen worden samengevat: handhaving van de eenheid en de openheid van de markt, stabilisering en modernisering van de produktiecapaciteiten, acties tot herstel van de markt, omschakeling en wederaanpassing" zie Elfde Algemeen Verslag over de werkzaamheden van de Europese Gemeenschappen, blz. 92).

2. Toen dit plan in bepaalde sectoren mislukte, stelde de Commissie beschikking nr. 962/77/EGKS de dato 4 mei 1977 (PB L 114, blz. 1) vast, houdende vaststelling van de in artikel 61 van het EGKS-Verdrag bedoelde *minimumprijzen.* Bij beschikking nr. 3000/77/EGKS van 28 december 1977 (PB L 352, blz. 1) werd de geldigheidsduur der voorgeschreven minimumprijzen *verlengd tot en met 31 december 1978* en wel met name op grond dat „het aanbod de vraag nog steeds overtreft" en „de machtsverhoudingen voor betonstaal nog steeds de verwezenlijking van de in artikel 3 van het Verdrag omschreven doelstellingen in gevaar brengen".

In de „betonstaal-"zaken (gevoegde zaken 154/78, *Valsabbia* e.a./*Commissie,* Jurispr. 1980, blz. 907) verwierp het Hof bij arrest van 18 maart 1980 meerdere tegen beschikking 962/77/EGKS ingestelde beroepen. In de overwegingen die het Hof aan de rechtmatigheid van de beschikking wijdde, heeft het met name

de grief verworpen dat de Commissie naast het stelsel van de minimumprijzen niet ook een *stelsel van produktie*quota had ingevoerd (r.o. 63).

In een mededeling van 8 november 1979 betreffende de „anti-crisismaatregelen in de staalsector van de Gemeenschap in 1980" had de Commissie verzocht te bedenken dat er in ieder geval in de sector betonstaal hoogstens met een wederinvoering van minimumprijzen in de loop van 1980 te rekenen viel. En bij algemene beschikking nr. 2794/80/EGKS heeft zij een stelsel van per kwartaal vast te stellen produktiequota ingevoerd.

De *Commissie* wijst in haar verweerschrift op de evolutie van het beleid, door de instellingen van de Gemeenschappen in de laatste jaren gevoerd teneinde de staalnijverheid te helpen de ernstige structurele crisis in die sector te boven te komen. Het Hof zou met het tot 1978 gevoerde beleid, dat in de „betonstaal"-zaken wordt beschreven, voldoende bekend zijn.

Het beleid van de Commissie werd op drie niveaus gevoerd:

— wat de te produceren hoeveelheden betreft: die ondernemingen werden uitgenodigd zich te verbinden per produkt of groep van produkten niet meer te produceren dan de quota, door de Commissie op grondslag van een verdeling van de totale hoeveelheden ingevolge de voorlopige „staal"-programma's vast te stellen. De meeste ondernemingen zijn zulke verbintenissen aangegaan en in den regel hebben zij zich er ook aan gehouden.

— wat betreft de prijzen: de Commissie heeft *richtprijzen* per produkt of groep van produkten gepubliceerd en de ondernemingen verzocht ze in hun prijslijsten op te nemen, waaraan in den regel gevolg werd gegeven. Voor enkele produkten, zoals betonstaal, waarvoor in onvoldoende mate verbintenissen tot produktiebeperking werden aangegaan, heeft de Commissie *bindende minimumprijzen* vastgesteld. Gewezen zij op de samenhang tussen het ten aanzien van de hoeveelheden gevoerde beleid en het prijzenbeleid: beperking van het aanbod van staalprodukten is steeds beschouwd als een noodzakelijke voorwaarde en als een conditio sine qua non voor elk initiatief ter ondersteuning van de prijzen;

— de beperking van het interne aanbod van staalprodukten diende gepaard te gaan met een beleid *betreffende de invoer* uit derde landen. In de eerste plaats stelde de Commissie voor verschillende produkten *basisprijzen* vast: invoer tegen lagere prijzen dan deze basisprijs kon als dumping worden beschouwd; een procedure ad hoc kon leiden tot het invoeren van een anti-dumpingrecht voor de import van het betrokken produkt uit het land van oorsprong. De Commissie heeft anderzijds met tal van landen afspraken gemaakt, zowel betreffende de in te voeren hoeveelheden als inzake de verkoopprijzen op de gemeenschappelijke markt. Tenslotte zijn er maatregelen getroffen teneinde een beter toezicht op de invoer te verzekeren.

De eerste resultaten van de herstructurering en het conjunctuurherstel te zamen leidden eind 1979 tot een versoepeling

van het systeem in dier voege dat de voorgeschreven minimumprijzen niet langer golden voor twee van de drie produkten waarvoor zij waren voorzien. Enkele maanden later werden ook de minimumprijzen voor breedwarmband afgeschaft (beschikking nr. 2091/80/EGKS van de Commissie van 4 augustus 1980: PB L 203, blz. 20).

Helaas verslechterde de conjunctuur na de eerste maanden van 1980 aanmerkelijk. Vanaf mei vertoonden de prognoses voor de produktie in de voornaamste staalverwerkende sectoren een duidelijk neerwaartse tendens; bij de ondernemingen kwamen minder bestellingen binnen; de produktie van ruwstaal, die in juni 1980 nog boven de produktie van juni 1979 lag, begon in juli te dalen; de cijfers betreffende de door de ondernemingen voor het vierde kwartaal van 1980 geraamde produktie lagen 20 % beneden die betreffende de produktie van het vierde kwartaal van 1979: de bezettingsgraad van de installaties, in het tweede kwartaal van 1980 ± 70 %, daalde in september tot 58 % en een daling tot beneden de 55 % in het vierde kwartaal lag in de lijn der verwachtingen. Van januari tot september 1980 daalden de staalprijzen met 13 %, terwijl de produktiekosten met 5 % stegen. De Commissie gaf een volledige analyse van de evolutie in 1980 in het document van 6 oktober, getiteld „Verzoek om instemming van de Raad met de invoering van een stelsel van produktiequota voor de ijzer- en staalindustrie", waarvan zij een afschrift bij haar conclusie heeft gevoegd.

De Commissie merkt nog op dat de ondernemingen zich tengevolge van de verergering van de crisis steeds minder aan hun leveringsprogramma's hielden en tenslotte voor het laatste kwartaal van 1980 noch ten aanzien van de hoeveelheid noch ten aanzien van de prijzen verbintenissen wensten aan te gaan.

Toen niet-bindende beleidsmiddelen noch ten aanzien van de produktie noch ten aanzien van de prijzen baatten, zag de Commissie geen andere oplossing dan een ingreep in de produktie als bedoeld in artikel 58 van het EGKS-Verdrag. De algemene beschikking nr. 2794/80/EGKS waarbij produktiequota worden opgelegd, berust, zo goed als het gehele anti-crisisbeleid in de staalsector, op het fundamenteel beginsel van de saamhorigheid der ondernemingen, zoals dat in de preambule van dat Verdrag is omschreven en in de artikelen 49, 53, paragraaf 2, 56, en met name ook in artikel 3 (voorrang van gemeenschappelijk belang, welke voorrang een saamhorigheidsplicht veronderstelt) wordt uitgewerkt.

De marktsituatie voor *betonstaal* was in de eerste maanden van 1980 verslechterd en vanaf de maand mei tekende zich een crisissituatie af. Van mei tot september verminderde de vraag in de gehele Gemeenschap met 9,1 %, met uitschieters van 59 % in Nederland, 57,3 % in België en 35,6 % in het Verenigd Koninkrijk. De prijzen zelf liepen duidelijk terug (DM 100 ten opzichte van de richtprijzen; men zie de meeste prijslijsten).

Ook de bezettingsgraad van de installaties was erg laag. Verzoekster zelf heeft, met haar capaciteit van 230 400 ton per jaar, van januari tot oktober 1980 slechts 81 000 ton geproduceerd.

De Commissie heeft derhalve een stelsel van produktiequota voor dit produkt onontbeerlijk geacht.

Volgens de Commissie had de beschikking inzake de produktiequota een onmiddellijke weerslag op de prijzen. Een groot aantal ondernemingen, met inbegrip van enkele „bresciani", zouden hun prijzen hebben opgetrokken. Voor betonstaal kan reeds een stijging met DM 50 per ton worden vastgesteld.

B — Door verzoekster ingeroepen middelen

Eerste middel: schending van artikel 58, lid 1, van het EGKS-Verdrag

Met verwijzing naar de drie voorwaarden waarvan deze bepaling de invoering van een stelsel van produktiequota afhankelijk stelt, heeft verzoekster in haar request met name het navolgende betoogd:

De *beperking van de vraag* betreft haars inziens niet het *gewapend beton.* Ook al zou artikel 58, lid 1, mogen worden ingeroepen in geval van een *alleen bepaalde produkten en sectoren betreffende* beperking van de vraag (des neen), het heeft geen enkele zin om, wanneer het een sector betreft waarin het om halffabrikaten *(ruwstaal)* gaat, de vraag ook voor latere verwerkingsstadia (zoals de industrie van gewapend beton) van boven af te beperken.

In verband met de voorwaarde dat *„de maatregelen, voorzien in artikel 57 niet voldoende"* mogen zijn om aan de „uitgesproken" crisis het hoofd te bieden, verwijt verzoekster de Commissie dat zij niet heeft getracht de Lid-Staten te bewegen tot medewerking teneinde het verbruik van de overheidsdiensten op te voeren en zich niet heeft bediend van de invoering van *minimumprijzen,* een stelsel dat, haar het Hof in het betonstaalarrest (r.o. 119) overwoog, wel degelijk heeft *gefunctioneerd.*

Verzoekster betwist dat zich in de ijzeren staalindustrie als geheel een *uitgesproken crisis* heeft voorgedaan, maar zij komt daarover te spreken onder het hoofd „détournement de pouvoir" (derde en vierde middel).

De *Commissie* houdt vol dat aan de voorwaarden van artikel 58, lid 1, is voldaan.

Anders dan verzoekster stelde, is in een fase van laagconjunctuur de prijs van betonstaal (als betrekkelijk eenvoudig eindprodukt) bepalend voor die van de grondstof (schroot).

De Commissie herinnert aan de redenen waarom zij, in de uitoefening van de discretionaire bevoegdheden die haar op economisch gebied zo ruimschoots zijn toegemeten, van de indirekte middelen van artikel 57 geen gebruik heeft willen maken.

Tenslotte heeft zij er nogmaals op gewezen dat de crisis die zich in de ijzer- en staalindustrie heeft voorgedaan, de gehele Gemeenschap betrof.

Tweede middel: schending van artikel 58, lid 2, van het Verdrag

Verzoekster beklaagt zich erover dat de referentieproduktiecijfers op een *onbillijke* grondslag zijn vastgesteld en een ongerechtvaardigd voordeel bezorgen aan ondernemingen die, anders dan verzoekster, niet aan het programma tot vrijwillige beperking der leveringen hebben deelgenomen en zich niet aan de minimumprijsvoorschriften hebben gehouden, waardoor zij het hoge niveau van hun (referentie)produktiecijfers konden handhaven.

Ook komt zij ertegen op dat aan de algemene beschikking *terugwerkende kracht* werd toegekend: men heeft de quota in de *maand oktober* doen ingaan, hetgeen

wil zeggen dat de uitvoering van reeds *binnengekomen bestellingen,* waarbij de ondernemingen zich aan de leveringstermijnen hadden te houden, mede in aanmerking is genomen.

Meer in het algemeen verwijt zij de Commissie dat zij de beginselen die in de artikelen 2, 3 en 4 van het Verdrag besloten liggen, geen recht heeft doen wedervaren.

De *Commissie* doet zeggen voor antwoord dat verzoekster in feite een bestraffing verlangt van ondernemingen die zich niet naar de tot zelfbeperking strekkende verbintenissen hebben gedragen, hetgeen een met de algemene rechtsbeginselen onverenigbare strafbaarstelling a posteriori zou impliceren. Verzoekster heeft zich trouwens in feite niet steeds aan de leveringsprogramma's gehouden.

In het belang van een goede werking van het in te voeren stelsel moest volgens de Commissie ook de produktie over de maand oktober in aanmerking worden genomen. Waar verzoekster in oktober 10 000 ton had geproduceerd, kon zij op grond van de gewijzigde quota in november en december maandelijks ten naaste bij 8 000 ton produceren, welk cijfer verzoekster volgens haar produktieprogramma anders ook zou hebben bereikt.

Derde middel: détournement en pouvoir (kennelijke ongerijmdheid en schending van het evenredigheidsbeginsel)

Volgens *verzoekster* is de algemene beschikking op een aantal punten ongerijmd en komen er leemten en innerlijke tegenstrijdigheden in voor, die haar voor de verwezenlijking der beweerdelijk nagestreefde doeleinden ondeugdelijk doen zijn; er moeten dus andere doeleinden mee zijn nagestreefd dan de doeleinden tot welker verwezenlijking het Verdrag de nodige bevoegdheden had verleend.

In een sector waar men met prijsval te maken heeft, is een beperking van de produktie zonder de mogelijkheid van verweer tegen de importen uit derde landen niet het juiste middel.

Ook is er in de beschikking geen rekening gehouden met de heel verschillende situatie van enerzijds geïntegreerde ondernemingen, waarin de gehele produktiecyclus vanaf schroot of ijzererts tot bewerkt staal wordt doorlopen, anderzijds ondernemingen als die van verzoekster, die ruwstaal voor verwerking aankopen.

Niet wel is in te zien hoe de producenten van ruwstaal, die hun produktie en dus ook hun aanbod hebben te beperken, ermede gebaat kunnen zijn, dat men tegelijkertijd het gedeelte van de vraag dat van de niet-geïntegreerde walserijen komt, beperkt — en vice versa.

Voorts brengt de algemene beschikking onder de maximumquota ook de produktie die wordt uitgevoerd naar derde landen, waar een handelsstrijd wordt gevoerd die het behoud van de oude, door nieuwe concurrenten geïnfiltreerde markt en het zoeken naar nieuwe afzetmarkten tot inzet heeft. In die concurrentiestrijd wordt de positie der communautaire ondernemingen volgens verzoekster door de produktiequota ernstig ondergraven.

Deze feiten en omstandigheden leiden er onder meer toe dat de bestreden maatregel *ter verwezenlijking van het gestelde doel ondeugdelijk* is, dat wil zeggen aan de betrokken ondernemingen buitensporig strenge eisen stelt.

Volgens de *Commissie* is verzoekster te dezen uitsluitend komen aandragen met grieven die op schending van het *evenredigheids*beginsel gebaseerd zijn.

Ten aanzien van de feiten heeft de Commissie betoogd dat het buiten toepassing laten van artikel 74 van het EGKS-Verdrag het quotastelsel niet onhanteerbaar maakt en ook de lasten die de ondernemingen volgens dat stelsel te dragen krijgen, niet buitensporig zwaar doet zijn.

De rechtmatigheid van een legislatieve handeling mag in ieder geval niet afhankelijk worden gesteld van de vraag of er andere — en heel anders geaarde — maatregelen zijn genomen.

Het in casu aangevochten stelsel van produktiequota kon volgens artikel 58, lid 1, „voor zover nodig" worden vergezeld van maatregelen als in artikel 74 bedoeld. De beoordeling van die noodzaak houdt een *beleidskeus* in, waarbij enerzijds het nut van de invoermaatregelen moet worden afgewogen en anderzijds de vraag heeft te wegen of zulke maatregelen verenigbaar zijn met de verplichtingen, door de Gemeenschap jegens derde landen, met name in het kader van de GATT, aangegaan en tot welke gevolgen de invoering van kwantitatieve beperkingen (want daarom gaat het) kan leiden voor de exporten van communautaire produkten in het algemeen en van de ijzer- en staalprodukten in het bijzonder. Na afweging van een en ander heeft de Commissie gemeend dat het bestaande stelsel, hier en daar gewijzigd, als een voldoende maatregel was te beschouwen (vgl. aanbeveling nr. 2797/80/EGKS — PB 291 van 31. 10. 1980).

Vierde middel: détournement de pouvoir (geen uitgesproken crisissituatie en abnormale toepassing van het saamhorigheidsbeginsel)

Verzoekster wijst op de afwezigheid van een gefundeerde of duidelijke omschrijving van het door economisten omstreden begrip crisis.

Ontegenzeggelijk dient er echter, ter beoordeling of zich een crisissituatie voordoet, niet slechts op het verminderde ondernemersinkomen te worden gelet; de *voornaamste oorzaken* van de situatie moeten in aanmerking worden genomen. Verschillende „crisis" toestanden kunnen van verschillende hoofdoorzaken het gevolg zijn.

Zo zal wel niemand van „crisis" spreken, als een deel van de produktiesector in moeilijkheden komt te verkeren door zijn meer moderne techniek of door een beter beheer van de middelen, dat wil zeggen doordat er beter kan worden geproduceerd dan in andere ondernemingen die tot dezelfde sector behoren. Met toepassing van betere technieken is de gemeenschap alleen maar gebaat (vgl. *Selter,* Productivity and technical change, Londen, 1966, it. vert. Turijn, 1975, blz. 87).

Als twijfelachtig blijft wat het Verdrag onder crisis verstaat, dient er te worden gewerkt met de algemene beginselen die in het Verdrag zelf toepassing hebben gevonden. De oplegging van quota mag dan niet leiden tot gevolgen die niet met de doelstellingen van de artikelen 2, 3 en 4 niet te rijmen zijn, en met name niet:

— een rationele verdeling van de produktie belemmeren;

— al dan niet rechtstreeks leiden tot andere prijzen dan met een zo laag mogelijke prijsstelling in overeenstemming zijn, de noodzakelijke afschrijvingen en een normale beloning van de geïnvesteerde kapitalen in aanmerking genomen;

— de ondernemingen aansporen hun produktiemogelijkheden niet te vergroten of te verbeteren of ondernemingen die het wel deden, voor hun inspanningen straffen;

— de regelmatige uitbreiding en modernisering van de produktie en de verbetering van de kwaliteit tegenwerken;

— bepaalde ondernemingen in bepaalde omstandigheden tegen concurrenten beschermen, als die concurrenten zich geenszins onrechtmatig hebben gedragen („wanneer de Hoge Autoriteit tot taak heeft een bevoegdheid uit te oefenen ..., ... moet zij geen enkele doelstelling van het Verdrag uit het oog verliezen, en, teneinde in het bijzonder de doelstelling of de doelstellingen van de toe te passen, bepaling te bereiken, moet zij vermijden, andere, misschien belangrijke, op te offeren"; conclusie van de advocaat-generaal Lagrange in de zaak 1/54, Jurispr. 1954, blz. 55).

Verzoekster wijst er in dit verband op dat er grote staalbedrijven bestaan die voor vervaardiging van een ruim assortiment van meer verwerkingshandelingen vragende en verhoudingsgewijs meer complexe produkten dan *betonstaal* zijn toegerust en die *dergelijke produkten voor een volmaakt nutteloos gedeelte van de algemene kosten doen opkomen.*

Zulke ondernemingen blijven op de bres staan voor een bedrijfstak die zij hadden moeten doodverklaren en vragen de Gemeenschap om een bescherming die hetgeen kleinere ondernemingen op het niveau der produktiviteit bereikten, teniet doet.

Met haar quota verleent de Commissie de gevraagde bescherming en zij *ontneemt op die manier de verbruikers de economische voordelen, geboden door de optimale dimensies die de betonstaalproducerende ondernemingen in Italië wisten te bereiken.*

Met een beroep op het arrest, door het Hof gewezen in de „betonstaal"zaken (r.o. 49), betoogt verzoekster dat men de Italiaanse betonstaalondernemingen niet *a posteriori* voor de onvoorzichtigheid en fouten van anderen kan laten opkomen. Goed zijn voor de kosten die aan de modernisering van haar eigen onderneming verbonden zijn, maar van die modernisering niet mogen profiteren omdat anderen niet ook moderniseerden, zou neerkomen op een offer dat in naam van het „saamhorigheid"sbeginsel van de preambule van het EGKS-Verdrag niet mag worden gevergd. Saamhorigheid wordt uit doortastendheid geboren, niet uit de verlamming waartoe het door toedoen van anderen komt. Saamhorigheid is als een *actief* beginsel en niet als het afremmen der ontwikkeling te verstaan.

In haar conclusie van antwoord merkt de *Commissie* op dat verzoekster met haar stelling dat de moeilijkheden waarin een produktiesector als gevolg van de technische vooruitstrevendheid en grotere produktiviteit van andere ondernemingen komt te verkeren, niet als een „crisis" in de zin van het Verdrag zijn te beschouwen, ten duidelijkste een vraag van economische filosofie aansnijdt en dat er ook voor de tegengestelde opvatting iets te zeggen valt, in aanmerking genomen dat sommige in artikel 3 (a, e — in fine — en d) omschreven doeleinden door te grote mededinging tussen de ondernemingen in gevaar kunnen geraken. De vraag behoeft echter niet tot oplossing te worden gebracht, omdat de tegenwoordige crisis aan een verminderde vraag en niet aan de mededinging der ijzer- en staalbedrijven moet worden toegeschreven. Er zij in dit verband aan herinnerd dat de *daadwerkelijke* produktie van lichte profielen in het vierde kwartaal

van 1980 — evenals verzoeksters eigen produktie — beneden de door de Commissie vastgestelde produktiequota is gebleven.

Vijfde middel: schending van artikel 58, lid 1 en lid 2, van het EGKS-Verdrag (het Raadgevend Comité zou niet zijn gehoord en voorafgaande studies ten aanzien van betonstaal zouden achterwege zijn gebleven)

Verzoekster beklaagt er zich over dat uit beschikking nr. 2794/80/EGKS niet blijkt dat de in artikel 58, lid 1, voorgeschreven raadpleging van het Raadgevend Comité is geschied. Dit zou volgens 's Hofs jurisprudentie zijn te beschouwen als een schending van „wezenlijke vormvoorschriften" in de zin van artikel 33, lid 1, van het EGKS-Verdrag, die de beschikking nietig maakt (vgl. arresten van 11 februari 1955, Jurispr. I, blz. 181, en 21 maart 1955, Jurispr. I, blz. 221).

Ook zouden de quota volgens verzoekster niet, overeenkomstig artikel 58, lid 2, „op grondslag van de in samenwerking met de ondernemingen en de verenigingen van ondernemingen gemaakte studies" zijn vastgesteld. Mocht de markt voor ruwstaal al met de verenigingen voor deze sector zijn „bestudeerd", dan wil dat nog niet zeggen dat het ook met de markt voor betonstaal gebeurd is.

De *Commissie* blijft zich op het standpunt stellen dat deze beide grieven feitelijk onjuist zijn. Het Raadgevend Comité heeft op 16 oktober 1980 van advies gediend. Ook maakt de Commissie krachtens de artikelen 46 en 48 van het Verdrag voortdurend studie van de marktontwikkeling en het prijsverloop. Die studies worden overeenkomstig artikel 58 aangevuld door werkvergaderingen met de ondernemersverenigingen (met de vereniging van te Brescia gevestigde ondernemers hebben twee dergelijke vergaderingen plaatsgevonden). En alle ondernemingen die individueel hun standpunt wensten kenbaar te maken, zijn daartoe in de gelegenheid gesteld.

Aanvulling op het eerste, tweede en vijfde middel

In haar request heeft verzoekster betoogd dat de door haar gesignaleerde schendingen van het gemeenschapsrecht in dier voege zijn begaan, dat er van normatieve handelingen een abnormaal gebruik is gemaakt, met overtreding van de wezenlijke vormvoorschriften die een correct gebruik van dat legislatieve instrument willen verzekeren. Uit die schendingen blijkt volgens verzoekster dat de algemene beschikking te zamen met de individuele beschikking is vastgesteld ter verwezenlijking van andere doeleinden dan waarvoor het Verdrag de desbetreffende bevoegdheden had verleend, en ten dele zelfs ter verwezenlijking van doeleinden die daarmede in strijd zijn. De gebreken die beide beschikkingen aankleven, houden dan ook onder meer *détournement de pouvoir* ten nadele van de Italiaanse betonstaalondernemingen — en in ieder geval ten nadele van verzoekster — in.

C — Argumenten, in de conclusies van re- en dupliek aangevoerd

Verzoekster heeft doen zeggen voor repliek dat de Commissie in haar verweerschrift slechts het volle licht doet schijnen op de *verdraaiing van de feiten,* die als een aspect van het begane *détournement de pouvoir* is te beschouwen.

Zij beklaagt er zich allereerst over dat de Commissie zich heeft gedragen op een

wijze die geheel en al in tegenspraak komt met haar stelling dat er tussen het kwantitatieve beleid en het prijzenbeleid een samenhang zou bestaan en dat beperking van het aanbod van ijzer- en staalprodukten steeds als een noodzakelijke voorwaarde is beschouwd en als een conditio sine qua non, te stellen aan ieder initiatief ontplooid om de prijzen te steunen. De Commissie heeft de maatregelen, ten aanzien van de prijzen en ten aanzien van de hoeveelheden genomen, niet als elkander aanvullende maatregelen gehanteerd, maar als „escalerende" maatregelen, in die zin dat er na vaststelling van de eerdere maatregel een nieuwe, ingrijpender maatregel wordt genomen: na de *vrijwillige beperking* der leveringen kwamen er *minimumprijzen,* die op hun beurt werden gevolgd door de *quotaregeling.* Het door de Commissie gevoerde beleid is dus volgens verzoekster volkomen irrationeel.

Verzoekster trekt in ieder geval in twijfel dat de samenhang tussen prijzen en produktieniveau noodzakelijkerwijs tot de verwachte voordelen zou leiden: wil men niet het risico lopen dat het inkomen der producenten over de gehele linie achteruitgaat, dan dienen de ten aanzien van de prijzen genomen maatregelen niet van een bindende beperking van het aanbod vergezeld te gaan, doch juist van een op *uitbreiding van de vraag* gericht beleid, in die zin dat er naar nieuwe afzetmarkten wordt gezocht. Met haar *meer* ingrijpende maatregelen, de invoer van quota, heeft de Commissie zich echter aan de verruiming van de afzet niets gelegen laten liggen; zij meent alles te mogen verwachten van haar *anti-dumping*beleid, waarvan bovendien, wat de *ijzer- en staalsector* betreft, pas in 1980 sprake was.

Een en ander bevestigt de ongerijmdheid en ondoeltreffendheid van de aangevochten bepaling, die onnodige en ter verwezenlijking van de nagestreefde doeleinden ondeugdelijke offers vraagt. Zij blijkt ten duidelijkste in strijd te zijn met het *evenredigheidsbeginsel* en het gesignaleerde *détournement de pouvoir* komt er weer eens in tot uitdrukking.

Een ander (in het vierde middel van het request besproken) aspect is dat niet is voldaan aan de objectieve voorwaarde dat er sprake moet zijn van een uitgesproken crisis. Eens te meer deed de Commissie haar conclusies steunen op een *verdraaiing van de feiten;* zij doet het voorkomen alsof alle produkten zich bevinden in een situatie waarvan slechts bij enkele produkten mag worden gesproken.

Het vragen om instemming van de Raad zou volgens de Commissie de voornaamste aanwijzing voor de crisis zijn. Het ging om de *verlaging van de bezettingsgraad der installaties.* Ter adstructie van de stelling dat er van zodanige verlaging sprake was, wordt echter alleen naar ruwstaal verwezen (blz. 4). Op bladzijde 7 van het verzoek om instemming is een tabel opgenomen van de hoeveelheden waarmede de produktie de leveringsprogramma's zou hebben overschreden. Daaruit zou blijken dat alle landen van de Gemeenschap (behalve het Verenigd Koninkrijk, waar door de vakbonden langdurig werd geageerd) in de beide eerste kwartalen van 1980 in de breedbandsector (waartoe betonstaal behoort) veel meer hebben geproduceerd dan op grond van de vrijwillige beperkingsprogramma's het geval mocht zijn. De breedbandproduktie is dus kennelijk gestegen om te voldoen aan een eveneens stijgende vraag casu quo gestegen verwachtingen ten aanzien van de vraag.

Om deze onmiskenbare tegenstrijdigheid te rechtvaardigen, komt de Commissie aandragen met haar theorie betreffende de „ijzer- en staalproduktie in haar geheel".

Die theorie vindt echter noch steun in de *voorschriften* noch in de *logica.* En getoetst aan het gezond verstand, blijkt zij al evenmin steekhoudend.

Wat de te dezen geldende voorschriften betreft: in bijlage I van het EGKS-Verdrag worden onder ijzer en staal vijf sectoren gebracht, onderverdeeld in (21) individuele produkten en produktengroepen. Al die produkten hebben hun eigen markt en hun eigen conjunctuur, die niet alleen niet met die van andere produkten behoeft samen te vallen, maar daaraan zelfs tegengesteld kan zijn, immers sommige sectoren *beconcurreren* elkaar; het aanbod van woonruimte staat bijvoorbeeld in een concurrentieverhouding tegenover het aanbod van automobielen; de gezinnen moeten in den regel kiezen. Veel vraag naar automobielen is dan ook meestal gunstig voor de platwalserijen en in het nadeel van de betonstaalproduktie, en omgekeerd.

Aan de produktiebeperking in de betonstaalsector zijn ontegenzeggelijk voor de sector walserijprodukten geen gevolgen verbonden, terwijl er *negatieve gevolgen* aan verbonden zijn in die zin dat een aan onderproduktie toe te schrijven crisis in de sector ruwstaal er door in de hand gewerkt wordt, immers de afzetmogelijkheden van dit laatste produkt worden erdoor verkleind.

De vertekening der feiten wordt nog erger, wanneer men zijn aandacht van het algemeen kader verplaatst naar de situatie waarin verzoekster zich bevindt. De Commissie heeft het over een echte nietontvankelijkheidsgrond: verzoekster zou met haar produktie beneden haar quotum zijn gebleven en dus bij een tegen de hierbedoelde bepaling gerichte aktie geen belang hebben. Maar om *vóór oktober 1980* aangegane contractuele verplichtingen na te komen, heeft verzoekster de Commissie om verhoging van haar quotum in de zin van artikel 14 van beschikking nr. 2794/80/EGKS moeten vragen. De Commissie heeft pas op *18 december 1980* gunstig op dat verzoek beschikt, zodat er pas tegen het eind van het derde kwartaal van 1980 van de verhoging kon worden geprofiteerd. Verzoekster heeft speciale transacties (zoals het kopen bij andere ondernemingen; aankopen op de betonstaalmarkt) te baat moeten nemen om haar voormelde verbintenissen na te komen.

Met betrekking tot het *tweede middel* heeft verzoekster betoogd dat de *billijkheids*voorwaarde, in artikel 58, lid 2, van het EGKS-Verdrag, nog vóór de beginselen van de artikelen 2, 3 en 4 wordt geplaatst, als aan de Hoge Autoriteit de verplichting wordt opgelegd de quota *op een billijke grondslag* vast te stellen.

De produktie van een onderneming als die van verzoekster, die in een beperking van haar leveringen heeft bewilligd en de minimumprijzen in acht heeft genomen, *kan niet worden vergeleken* met die van een onderneming die naar goeddunken — en misschien ook met overtreding van de prijsvoorschriften — heeft geleverd. De in het eerste geval geproduceerde hoeveelheden zijn stellig niet representatief voor een normale situatie, maar voor een produktie aan welker beperking redenen van juridische aard en geen economische redenen ten grondslag liggen. Het gaat *billijkheidshalve niet* aan die beperkte hoeveelheden in aanmerking te nemen en gelijk te stellen met de produktie van ondernemingen die niet aan

het beperkingsprogramma hebben deelgenomen en mogelijkerwijs wegens overtreding der minimumprijzen zijn veroordeeld.

Ten bewijze dat zij de beperking van haar leveringen in acht heeft genomen, heeft verzoekster op bladzijde 14 van haar conclusie van repliek een tabel opgenomen, waarvan de cijfers perioden van drie maanden bestrijken.

Verzoekster betwist voorts de stelling der Commissie, die meent dat men de rechtmatigheid van een normatieve handeling bezwaarlijk afhankelijk kan stellen van de vraag of er ook andere, heel anders geaarde, anterieure of posterieure maatregelen zijn genomen, laat staan van feitelijke omstandigheden die met de door de Gemeenschap gevoerde campagne niets uitstaande hebben.

De Commissie miskent daarmede het *evenredigheids*beginsel als zodanig. Volgens dat beginsel is een overheidsingrijpen waardoor het recht van ondernemingen of van de staat wordt beperkt, slechts rechtmatig, wanneer het aan het belang van het nagestreefde resultaat geevenredigd is. Kan dat resultaat niet worden bereikt omdat de dwangmaatregel voor de verwezenlijking ervan niet deugt, dan is de maatregel onrechtmatig. Een onderzoek naar de deugdelijkheid der handeling voor de verwezenlijking van het gestelde doel, is dus een voorwaarde waaraan ter beoordeling van de vraag of de beperking die aan de rechten der onderneming wordt gesteld aan het nagestreefde doel geëvenredigd is, noodzakelijkerwijs moet zijn voldaan.

Een andere reden die de bestreden handelingen voor de verwezenlijking van het beoogde doel ondeugdelijk en dus niet geëvenredigd aan de opgelegde beperking en aan de veroorzaakte schade doet zijn, is gelegen in het feit dat de quota ook zijn toegekend aan ondernemingen die in technisch en juridisch opzicht niet langer voldoen aan de voorwaarden die vervuld moeten zijn, wil er worden geproduceerd. Daarbij komt de mogelijkheid dat degenen die er in geen geval gebruik van kunnen maken, de quota gaan verhandelen.

Er doet zich zoverre een nieuwe distorsie voor, waarvan alleen kan worden geprofiteerd door degenen die aan deze quota weten te komen en aldus hun eigen mogelijkheden op de markt zien toenemen, hetgeen de vrije mededinging op ongerechtvaardigde wijze verstoort.

Verzoekster heeft tenslotte betoogd dat de juistheid van het *vijfde middel* van haar request ruimschoots bevestiging vindt in de door de Commissie uiteengezette feiten en in de adviesaanvrage.

Volgens haar verweerschrift is de Commissie *enkele dagen voor* de officiële, volledig uitgewerkte maatregel met de in artikel 58, lid 2, van het Verdrag bedoelde studies begonnen. Er zou volgens haar slechts sprake zijn van voortdurende studies, door de Commissie verricht overeenkomstig de artikelen 46 en 48 van het Verdrag en aangevuld door met een vereniging gehouden „werkvergaderingen".

Het staat aan het Hof uit te spreken of de in artikel 58 bedoelde studies kunnen worden geabsorbeerd door de studies bedoeld in de artikelen 46 en 48. Die vraag is niet alleen van het hoogste belang, maar raakt ook belangrijke aspecten van *constitutionele* aard. Naar de bedoeling van het EGKS-Verdrag moet het bindende casu quo beperkende voorschrift

resulteren uit een te zamen met betrokkenen ondernomen bestudering van de situatie die erdoor moet worden verholpen.

In haar conclusie van repliek heeft de *Commissie,* alvorens in te gaan op de door verzoekster voor repliek voorgedragen argumenten, een overzicht gegeven van de tegenwoordige situatie op de staalmarkt en de gevolgen van het quotasysteem.

Zij heeft er met name op gewezen dat de invoering van dat systeem de prijzen der eindprodukten, op enkele uitzonderingsgevallen na, met 50 à 100 DM per ton heeft doen *stijgen.* Er zij aan herinnerd dat de produktie van groep IV — en verzoekster vervaardigt uitsluitend produkten van groep IV — in de Gemeenschap der Negen 11,8 % en in Italië 7,5 % beneden de produktiequota is gebleven (vierde kwartaal 1980 vergeleken met vierde kwartaal 1979).

Van de instelling der quota ging aanvankelijk, ook voor de prijzen van betonstaal, een positief effect uit. Vervolgens werd de vraag, mede als gevolg van het winterseizoen en de crisis in de bouwsector, zo zwak dat de prijzen opnieuw daalden.

De Commissie vond daarin aanleiding de produktiequota voor het eerste kwartaal van 1981 te verlagen.

Ten principale heeft de Commissie allereerst de argumenten besproken waarin haar *schending van het evenredigheidsbeginsel* wordt verweten.

Verzoeksters analyse van de anti-crisismaatregelen der Commissie, geeft de Commissie aanleiding op te merken dat verzoekster enerzijds vergeet dat de vrijwillig aangegane verbintenissen tot beperking der leveranties vergezeld gingen van verbintenissen inzake de prijzen (richtprijzen), anderzijds dat eerstbedoelde verbintenissen zijn blijven gelden toen er minimumprijzen werden ingesteld.

In verband met de door verzoekster voorgedragen opvatting dat de Commissie een heel ander beleid had moeten voeren en, door het zoeken van nieuwe afzetmogelijkheden, had moeten proberen de vraag naar ijzer- en staalprodukten te stimuleren, heeft de Commissie erop gewezen dat noch zij zelf noch wellicht enige andere overheid tot zulk een onderneming in staat is; de wereldconjunctuur is nu eenmaal erg moeilijk te beïnvloeden.

De Commissie betwist voorts verzoeksters argument dat er in de beschikking inzake de quota een vormfout zou zijn begaan, daarin gelegen dat er ook quota zouden zijn toegekend aan ondernemingen die in technisch en juridisch opzicht niet langer voldoen aan de voorwaarden die vervuld moeten zijn, wil er worden geproduceerd, en dat de quota zouden kunnen worden gecedeerd: beschikking nr. 2794/80/EGKS is alleen gericht tot „ondernemingen van de ijzer- en staalindustrie", dat wil zeggen tot produktieondernemingen. Bovendien komt het voor de quotaregeling aan op de totale produktieomvang; mogelijke transacties tussen de ondernemingen die in die omvang geen wijziging brengen zijn van geen enkel belang en kunnen wellicht zelfs bijdragen tot de verwezenlijking van een optimaal produktie-evenwicht.

Erop wijzende dat verzoekster de hierbedoelde argumenten hanteert om te bewijzen dat het evenredigheidsbeginsel werd geschonden, en herinnerend aan haar principiële bedenkingen, heeft de *Commissie* als haar mening uitgesproken dat het gebrek dat volgens verzoekster de algemene beschikking aankleeft, niet is bewezen. Verzoekster meent dat de principiële voorbehouden der Commissie het evenredigheidsbeginsel als zodanig miskennen. Dit is onjuist: de Commissie meent dat de eerbiediging van het even-

redigheidsbeginsel slechts kan worden gecontroleerd met betrekking tot één enkele rechtshandeling of, desnoods, met betrekking tot een aantal rechtens met elkander samenhangende rechtshandelingen die op hetzelfde onderwerp betrekking hebben (bijvoorbeeld: gemeenschappelijke marktordening voor een bepaald produkt). Iedere andere opvatting leidt tot verlamming van de met wetgevende arbeid belaste instellingen van de Gemeenschap, omdat de rechtsgeldigheid van een handeling dan op de meest verscheiden niveaus kan worden aangevochten (betrekkingen met niet tot de Gemeenschap behorende landen, steunmaatregelen, sociaal beleid, douanerechten, veredelingsverkeer, monetair beleid, conjunctuurbeleid), en zelfs op de grondslag van latere feiten. Dat is een paradoxaal standpunt; de Commissie hoopt dat het Hof van Justitie zijn jurisprudentie op dit punt zal verduidelijken door de grenzen, aan de rechtscontrole op de naleving van het evenredigheidsbeginsel gesteld, nauwkeurig af te bakenen. Waar die grenzen liggen, kan ook aan de jurisprudentie worden afgelezen; de Commissie citeert 21 arresten, waarin het Hof van het evenredigheidsbeginsel gewag gemaakt heeft. Zij komt tot de slotsom dat 's Hofs onderzoek in al die zaken, en nog meer in de zeldzame gevallen waarin het Hof een communautaire handeling niet rechtsgeldig verklaarde, veel beperkter is gebleven dan verzoekster in het kader van de quotaregeling verlangt. In de lijn van deze thans wel vaste jurisprudentie zou het Hof zich in casu alleen hebben uit te spreken over de vraag of het in beschikking nr. 2794/80/EGKS voorziene stelsel van produktiequota als zodanig de ondernemingen buitensporige lasten oplegt en, getoetst aan de nagestreefde doeleinden, niet gerechtvaardigd is te achten.

De *Commissie* bespreekt vervolgens de vraag of er *détournement de pouvoir* werd begaan, met name voor zover het daarbij gaat om de *algemene beschikking.*

De Commissie betwist dat zij de feiten in zoverre heeft verdraaid. Zij herinnert eraan dat zij op bladzijde 4b van haar tot de Raad gericht verzoek om instemming, de resultaten heeft gepubliceerd van een enquête inzake de produktieprogramma's voor ruwstaal; die resultaten werden (blz. 1-3) voorafgegaan door een aantal gegevens betreffende de teruglopende vraag en de ontwikkeling der bestellingen en gevolgd door een analyse van de ontwikkeling van prijzen en produktiekosten (blz. 5) en de daaraan voor de financiële situatie der ondernemingen verbonden gevolgen. In haar verweerschrift heeft de Commissie de — uiteraard synthetische — globale „vraag" tabel in dier vòege aangevuld dat er ook de gegevens betreffende de situatie der betonstaal producerende ondernemingen in zijn verwerkt. Verzoekster maakt van dat alles met geen enkel woord melding.

Op verzoeksters stelling dat zij de stijging van de vraag en de afwezigheid van crisis zou hebben bewezen, geeft de Commissie ten antwoord dat de reeds ter sprake gebrachte tegenwoordige situatie op de markt voor betonstaal het bewijs van de juistheid van de analyse der Commissie oplevert.

De Commissie voegt hieraan toe dat zij nooit een stelling heeft gemaakt van de „ijzer- en staalindustrie in zijn geheel"; zij behoeft die stelling dus ook niet te verdedigen.

Met betrekking tot de *individuele beschikking,* bezien uit het oogpunt van de détournement de pouvoir die erin zou zijn begaan, heeft de Commissie bevestigd dat verzoekster op 18 december 1980, toen zij er niet meer van kon profiteren, van de verhoging der quota voor het vierde kwartaal van 1980 in kennis is gesteld. De Commissie heeft toen, op

wens van verzoekster, goedgevonden dat de toegestane verhoging voor het eerste kwartaal van 1981 van kracht bleef. De door de Commissie ingeroepen niet-ontvankelijkheidsgrond ontbreekt derhalve.

De Commissie betwist voorts het in artikel 58, lid 2, van het Verdrag gehuldigde *billijkheidsbeginsel* te hebben geschonden. Zij volhardt bij de in het verweerschrift verdedigde opvatting dat het bestraffen van ondernemingen die zich niet hebben verbonden tot zelfbeperking of een daartoe strekkende verbintenis niet zijn nagekomen, met algemene rechtsbeginselen in strijd komt. Anderzijds betoogt de Commissie dat verzoekster, ondanks de cijfers die in de conclusie van repliek worden genoemd, de leveringsprogramma's dikwijls heeft overschreden (vgl. conclusie van dupliek, bijlage I), hetgeen met name geldt voor de maanden waaraan bij de vaststelling der quota voor het vierde kwartaal van 1980 werd gerefereerd (vgl. verweerschrift, blz. 11).

Tenslotte bestrijdt de Commissie de juistheid van verzoeksters stelling dat de Commissie zou hebben „erkend" de in artikel 58, lid 2, bedoelde studies achterwege te hebben gelaten en zich tot de permanente studies krachtens de artikelen 46 en 48 van het EGKS-Verdrag te hebben beperkt. De Commissie ziet zich onder meer tot taak gesteld de voor haar werk nodige inlichtingen in te winnen. De resultaten van die werkzaamheid vormen de achtergrond van het communautaire beleid, terwijl deze activiteit voorts wordt aangevuld door studies ad hoc, zoals die in verband met ogenblikkelijke behoeften en met het oog op de regelgevende arbeid telkens weer noodzakelijk blijken. In casu hebben die studies ad hoc geleid tot vergaderingen waaraan door *alle* betrokken beroepsorganisaties werd deelgenomen; van die vergaderingen zijn in het verweerschrift alleen de bijeenkomsten met het ISA, de organisatie der te Brescia gevestigde producenten, genoemd.

Verzoekster is geen lid van die organisatie en heeft dus door tussenkomst van die organisatie haar zienswijze niet tot uitdrukking kunnen brengen. Zij had kunnen verzoeken afzonderlijk te worden gehoord, maar zij heeft niets ondernomen.

De vraag of de in artikel 56 bedoelde studies zijn te begrijpen onder de studies die krachtens de artikelen 46 en 48 moeten worden verricht, is dus niet aan de orde.

IV — Mondelinge behandeling

Verzoekster, vertegenwoordigd door G. Celona, en de Commissie, vertegenwoordigd door A. Prozzillo, zijn ter terechtzitting van 15 september 1981 gehoord.

In verband met het feit dat de Commissie een tabel betreffende verzoeksters produktie, vergeleken met haar quota voor het tijdvak oktober 1980-juni 1981, had overgelegd, heeft het Hof verzoekster een termijn gesteld om schriftelijk van antwoord te dienen. Verzoekster heeft op 28 september 1981 geantwoord. De Commissie heeft haar desbetreffende opmerkingen op 20 oktober 1981 ingezonden.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 29 oktober 1981 zijn conclusie genomen.

In rechte

1 Bij op 12 december 1980 ter griffie ingediend request heeft de vennootschap Ferriera Padana, fabrikante van betonstaal, krachtens artikel 33, tweede alinea, van het EGKS-Verdrag beroep ingesteld tegen — en nietigverklaring gevorderd van — de op 18 november 1980 gewijzigde individuele beschikking van de Commissie de dato 1 november 1980, houdende vaststelling van verzoeksters produktiequota voor het vierde kwartaal 1980 krachtens beschikking nr. 2794/80 van de Commissie van 31 oktober 1980 tot invoering van een quotastelsel voor de staalproduktie (PB L 291, blz. 1).

2 Aan het beroep is geen onjuiste vaststelling van verzoeksters quota ten grondslag gelegd. De individuele beschikking zou onrechtmatig zijn omdat daarin toepassing wordt gegeven aan de algemene beschikking nr. 2794/80/EGKS, die verzoekster onrechtmatig acht omdat daarin de algemene beginselen van het gemeenschapsrecht en artikel 58, lid 1 en lid 2, in meer dan één opzicht zouden worden geschonden.

Schending van wezenlijke vormvoorschriften

3 Verzoekster stelt dat enerzijds de raadpleging van het Raadgevend Comité volgens artikel 58, lid 1, van het EGKS-Verdrag, anderzijds de in lid 2 van dat artikel voorgeschreven, in samenwerking met de ondernemingen en verenigingen van ondernemingen te ondernemen studies, achterwege zijn gebleven. In de preambule van beschikking nr. 2794/80/EGKS zou niet zijn vermeld dat het Raadgevend Comité werd geraadpleegd en de studies zouden in samenwerking met één enkele vereniging van producenten van ruw staal, met uitsluiting van de betonstaalfabrikanten, zijn geschied. Ook zouden die studies, gezien het tijdstip waarop ermede werd begonnen, in werkelijkheid voldongen feiten hebben betroffen.

4 Deze middelen falen. In de eerste plaats is het niet juist dat het Raadgevend Comité niet werd geraadpleegd, immers in de bestreden beschikking wordt met zoveel woorden gezegd dat die raadpleging heeft plaats gehad en

de Commissie heeft onweersproken gesteld dat het Raadgevend Comité op 16 oktober 1980 zijn advies heeft uitgebracht.

5 In de tweede plaats dient de verplichting der Commissie in samenwerking met de ondernemingen en verenigingen van ondernemingen studies ter hand te nemen, in ruimere zin te worden verstaan dan verzoekster meent. De Commissie doet zich over de algemene situatie in de ijzer- en staalindustrie in dier voege voorlichten dat er voortdurend studie van wordt gemaakt. Er zij aan herinnerd dat de ondernemingen en hun verenigingen volgens artikel 46 van het EGKS-Verdrag aan de Hoge Autoriteit alle voorstellen of opmerkingen mogen voorleggen welke betrekkingen hebben op de voor hen van belang zijnde vraagstukken. Voorts is verzoekster, zo goed als iedere andere ijzer- of staalonderneming, gehouden aan de Commissie regelmatig mededeling te doen van haar produktiecijfers en prijzen. Ook is de Commissie, ten behoeve van de quotaregeling, tot bijzondere studies overgegaan. Deze Verschillende gegevens zijn te beschouwen als de in artikel 58, lid 2, van het EGKS-Verdrag bedoelde studies, waarmede de Commissie rekening heeft kunnen houden.

6 Is de Commissie gehouden de ondernemingen en de verenigingen van ondernemingen te raadplegen wanneer tot die studies wordt overgegaan, die verplichting houdt niet in dat zij iedere onderneming individueel heeft te horen dan wel dat de ijzer- en staalondernemingen met de krachtens artikel 58 voorgestelde maatregelen moeten instemmen. In casu heeft de Commissie de ijzer- en staalondernemingen van de voorgenomen maatregelen op de hoogte gesteld, en zij heeft vergaderingen met de betrokken verenigingen van ondernemingen, de vereniging van Italiaanse betonstaalproducenten daaronder begrepen, belegd om hen in staat te stellen hun voorstellen aan de Commissie kenbaar te maken. Weliswaar is verzoekster geen lid van die vereniging, maar zij had desverlangd haar standpunt individueel kunnen voordragen. De Commissie heeft derhalve voldaan aan haar verplichting om in samenwerking met de ondernemingen en de verenigingen van ondernemingen tot de nodige studies over te gaan.

Schending van artikel 58, lid 1, van het EGKS-Verdrag

7 Verzoekster meent dat de voorwaarden van artikel 58, lid 1, van het EGKS-Verdrag, te weten een afname van de vraag die tot een uitgesproken crisis leidt en ontoereikendheid van de in artikel 57 voorziene maatregelen om aan de crisistoestand het hoofd te bieden, in de sector betonstaal niet waren vervuld, zodat de quotaregeling in die sector niet gerechtvaardigd was.

8 Van een afnemende vraag zou volgens verzoekster bij betonstaal geen sprake geweest zijn. In een document van juli 1980 heeft de Commissie de teruggang van de vraag van de markten der Verenigde Staten en van Iran geregistreerd, maar volgens verzoekster gaat het vanwege de transportkosten op eerstgenoemde markt niet om betonstaal, terwijl de op de tweede markt gesignaleerde daling veeleer tot het exploreren van vervangende markten dan tot produktiebeperking had moeten leiden. De door de Commissie gerelevеerde daling der betonstaalprijzen zou moeten worden toegeschreven aan een verlaging van de grondstoffenprijzen of aan de verscherpte concurrentie. De stelling der Commissie dat de prijs van schroot, grondstof van betonstaal, door de prijs van het eindprodukt wordt bepaald, kan volgens verzoekster niet de doorslag geven, omdat schroot bij de vervaardiging van een heel assortiment eindprodukten en halffabrikaten als grondstof wordt gebruikt. In haar tot de Raad gericht verzoek om instemming zou de Commissie er ook op hebben gewezen dat de produktie in de sector „lange" produkten (waartoe betonstaal behoort) naar een ruime overschrijding van de leveringsprogramma's tendeert. Dit zou ten duidelijkste verband houden met een toegenomen vraag dan wel met verwachtingen, zodanige toeneming betreffende.

9 Deze middelen falen. Blijkens het dossier nam de vraag in alle staalverwerkende sectoren op het tijdstip van invoering van het quotastelsel sterk af, ook in de bouwsector waar de hierbedoelde produkten moeten worden afgezet, en die afgenomen vraag moest aan een vertraging der economie worden toegeschreven. Mèt de uit overproduktie in het verleden resulterende grote voorraden leidde dit tot een teruggang van de produktie en tot daling der prijzen. Dit bliijkt ook uit het feit dat verzoeksters produktie, bij een capaciteit van 230 400 ton, de eerste tien maanden van 1980 81 000 ton beliep. Voorts is de Commissie volgens artikel 58 niet gehouden in haar beschikking voor iedere sector van de ijzer- en staalindustrie het bestaan van een uitgesproken crisissituatie vast te stellen, wanneer er, zoals in casu, kennelijk een algemene crisis is ingetreden.

10 Verzoekster betoogt ook dat de Commissie geen gebruik heeft gemaakt van de in artikel 57 van het EGKS-Verdrag bedoelde middelen, waarmede haars inziens aan de crisis het hoofd had kunnen worden geboden. De Commissie zou zich hebben moeten wenden tot de regeringen, teneinde het daarheen te leiden dat er door de overheidsdiensten meer betonstaal werd afgenomen. Ook zou zij zich van het specifieke middel tegen prijsdaling, de vaststelling van minimumprijzen, hebben moeten bedienen.

11 Als zich een uitgesproken crisis voordoet verleent artikel 58 van het EGKS-Verdrag de Commissie ruime discretionaire bevoegdheden, waarvan zij door vaststelling van beschikking nr. 2794/80/EGKS gebruik gemaakt heeft. De Commissie heeft uiteengezet waarom haars inziens met de in artikel 57 bedoelde middelen niet het hoofd aan de crisis kon worden geboden. Zij heeft gemeend in de tegenwoordige conjunctuur geen maatregelen ter beïnvloeding van het algemeen verbruik te kunnen nemen. De ijzer- en staalondernemingen die hun met betrekking tot de leveringen aangegane individuele verplichtingen steeds minder nakwamen, zouden zich voor het laatste kwartaal niet wederom hebben willen vastleggen. De Commissie vond hierin aanleiding te concluderen dat de te harer beschikking staande indirecte middelen ontoereikend waren, zodat er met het oog op een herstel van het evenwicht tussen vraag en aanbod rechtstreeks moest worden ingegrepen. Tot die slotsom komende, is de Commissie niet buiten de aan haar discretionaire bevoegdheden gestelde grenzen getreden, zodat het middel moet worden verworpen.

Schending van artikel 58, lid 2, van het EGKS-Verdrag

12 Verzoekster stelt dat de Commissie de quota niet op een billijke grondslag, met inachtneming van de beginselen omschreven in de artikelen 2, 3 en 4 van het EGKS-Verdrag, heeft vastgesteld.

13 In de eerste plaats zouden haars inziens ondernemingen die de vrijwillig aangegane verplichtingen tot beperking der leveringen nakwamen en zich aan de minimumprijzen hielden, zijn benadeeld.

14 Verzoekster behoort evenwel tot de ondernemingen die hun verplichting tot beperking der leveringen niet zijn nagekomen. Zij kan zich over een te gunstige behandeling van zulke ondernemingen dus niet beklagen. Haar quotum voor het omstreden tijdvak is berekend op basis van twee maanden, oktober 1978 en november 1979, gelegen in de kwartalen waarin verzoekster haar leveringsprogramma met 13 % onderscheidenlijk 37 % heeft overschreden, en een maand, december 1977, gelegen in een kwartaal waarin verzoekster met haar produktie 7 % beneden haar leveringsprogramma bleef.

15 In de tweede plaats maakt verzoekster zowel bezwaar tegen het feit dat er in de bij plaatsing in het Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen op

31 oktober 1980, inwerkinggetreden beschikking nr. 2794/80/EGKS, met ingang van 1 oktober 1980 produktiequota zijn voorzien, als tegen de gronden, door de Commissie aangevoerd ter rechtvaardiging van de terugwerkende kracht die aan die beschikking zou zijn toegekend.

16 Met betrekking tot eerstgenoemde kwestie zij verzoekster in de eerste plaats geantwoord dat beschikking nr. 2794/80/EGKS niet werkelijk terugwerkt, immers de ondernemingen konden hun produktie over de maanden november en december aan hun kwartaalquota aanpassen en aldus overtredingen uit de weg gaan, en in de tweede plaats dat, al verzet de rechtszekerheid zich er in het algemeen tegen dat een communautair besluit vóór afkondiging in werking treedt, dit beginsel uitzondering kan lijden wanneer het te bereiken doel zulks noodzakelijk maakt en het rechtmatig vertrouwen van betrokkenen naar behoren wordt geëerbiedigd.

17 In de gegeven omstandigheden moest de maand oktober onder het stelsel worden gebracht om te voorkomen dat er, met verminderingen in het vooruitzicht, door sommige ondernemingen in oktober tot produktieverhoging zou worden overgegaan.

18 Deze motivering van de retroaktiviteit der beschikking geeft verzoekster aanleiding te betogen dat zij zelf haar produktie op het niveau van de voorafgaande maanden had gehandhaafd, zodat het niet billijk zou zijn haar voor de gevolgen van het gedrag van anderen te doen opkomen.

19 Deze grief faalt. Mochten bepaalde ondernemingen vooruitlopend op de invoering der quota in de volgende maanden, hun produktie over de maand oktober niet hebben verhoogd, dan kunnen zij daaraan nog geen aanspraak op een bijzondere behandeling ontlenen.

20 Bovendien heeft de Commissie het rechtmatig vertrouwen van betrokkenen geëerbiedigd door de mededeling van 11 oktober 1980 (PB C 264, blz. 2) te doen uitgaan, waarin zij haar voornemen te kennen gaf de maand oktober onder het quotastelsel te brengen, alsook door een op diezelfde dag (PB L 268, blz. 25) gepubliceerde beschikking, waarbij de ondernemingen worden verplicht inlichtingen betreffende hun produktie over de maand oktober 1980 te verstrekken. Weliswaar vermeldde de Commissie in haar mededeling

van 11 oktober het niveau der quota niet, hetgeen medebracht dat ondernemingen die met hun produktie niet boven de kwartaalquota wilden uitgaan, aan de aanbeveling der Commissie geen duidelijke conclusies konden verbinden, maar dit neemt niet weg dat de ondernemingen van de bedoelingen der Commissie in kennis waren gesteld.

21 In de derde plaats verwijt verzoekster de Commissie zich niet te hebben gedragen naar de beginselen, omschreven in de artikelen 2, 3 en 4 van het EGKS-Verdrag. Dit middel is niet voldoende gepreciseerd, zodat het Hof er zich niet over kan uitspreken, en er zij aan herinnerd dat, naar het Hof reeds voor recht verklaarde, de mogelijkheid alle doeleinden van het Verdrag te allen tijde en in volle omvang gelijktijdig na te streven, niet kan worden verzekerd. Het ligt op de weg der Commissie steeds weer voor verzoening tussen die verschillende doelstellingen te zorgen.

De schending van het evenredigheidsbeginsel

22 Verzoekster verwijt de Commissie tegen importen als bedoeld in artikel 74 van het EGKS-Verdrag niet de nodige maatregelen te hebben genomen, terwijl die importen aan de produktie van overeenkomstige of rechtstreeks concurrerende produktie ernstig nadeel berokkenden of dreigden te berokkenen.

23 Blijkens de bewoordingen van artikel 58 is de Commissie bevoegd om, naast eventueel krachtens artikel 58 te nemen maatregelen, „voor zover nodig" ook de maatregelen, bedoeld in artikel 74, te nemen. De noodzaak van zulke maatregelen heeft de Commissie te beoordelen, onverminderd 's Hofs controle op de rechtmatigheid van de uitoefening dier bevoegdheid.

24 Er zij in zoverre op gewezen dat verzoekster geen bewijsmateriaal heeft aangedragen tot staving van haar stelling dat de Commissie haar discretionaire bevoegdheid zou hebben misbruikt. Integendeel, reeds voor de invoering van het quotastelsel heeft de Commissie maatregelen genomen teneinde het prijsniveau en het importkwantum van ijzer- en staalprodukten uit derde landen te controleren. Zo stelde zij een basisprijs vast, sloot zij akkoorden met derde landen en nam zij bewakingsmaatregelen. Bij vaststelling van beschikking nr. 2794/80/EGKS heeft zij dit toezicht nog verscherpt en de basisprij-

zen herzien. Trouwens, volgens de door de Commissie verstrekte cijfers is het niveau der importen tussen 1977 en 1979 gedaald, en die dalende tendens heeft zich vóór en na de invoering van het quotastelsel voortgezet. Tot de Commissie kan dus niet het verwijt worden gericht dat zij in onvoldoende mate de strijd tegen de importen uit derde landen heeft aangebonden.

25 Voorts zij erop gewezen dat de Commissie zich bij haar onderhandelingen met derde landen voor niet geringe moeilijkheden geplaatst ziet, aangezien de EGKS meer staal uitvoert dan invoert; de Commissie moet derhalve trachten de mogelijkheid van verdere communautaire exporten te verzekeren en tevens de invoer in de Gemeenschap te beperken; zou zij tegenover derde landen zonder voorafgaande onderhandelingen restrictieve beschikkingen hebben genomen, dan diende zij met voor het gemeenschapsbelang nadelige vergeldingsmaatregelen dier landen te rekenen.

26 Verzoekster betoogt voorts dat de producenten van ruwstaal, toen zij gedwongen werden hun produktie te beperken, in het geheel niet van een gelijktijdig teruglopen van de vraag der niet-geïntegreerde staalondernemingen hebben geprofiteerd. De Commissie die de verschillende positie van die ondernemingen niet in aanmerking heeft genomen, had ze volgens verzoekster niet op dezelfde wijze als geïntegreerde ondernemingen mogen behandelen.

27 Er zij aan herinnerd dat ook ondernemingen als die van verzoekster, al zijn zij niet steeds in eenzelfde crisistoestand komen te verkeren als de geïntegreerde ondernemingen, vanwege de teruggelopen vraag hun produktie hadden te beperken. Toen de Commissie eenmaal tot invoering van een algemeen quotastelsel had besloten, kon zij, wilde zij de nagestreefde produktiebeperking verwezenlijken, geen onderscheid maken tussen geïntegreerde en niet-geïntegreerde ondernemingen.

28 Verzoekster maakt er ook bezwaar tegen dat de voor uitvoer naar derde landen bestemde produktie onder de maximumquota is gebracht, hetgeen de positie van de communautaire ondernemingen tegenover de sterke concurrentie op die markten zou hebben verzwakt.

29 Verzoekster heeft echter geen enkel bewijs geleverd dat er zulke markten verloren zijn gegaan dan wel dat zij de levering van voor export naar derde landen bestemde partijen heeft moeten weigeren. Voorts heeft de Commissie gewezen op haar bereidheid om, overeenkomstig artikel 14 van beschikking nr. 2794/80/EGKS, een verhoging der quota toe te staan wanneer een producent zich het opvoeren van zijn exporten voor derde landen mocht zien belet. De grief faalt derhalve.

De stelling dat er van een uitgesproken crisis geen sprake was en dat er aan het saamhorigheidsbeginsel een abnormale toepassing is gegeven

30 Verzoekster betoogt dat de moeilijkheden waarin een gedeelte van de produktiesector als gevolg van de moderne techniek en de grotere produktiviteit van andere ondernemingen is komen te verkeren, niet een uitgesproken crisis in de zin van het Verdrag opleveren. Een lage bezettingsgraad der installaties zou aan een buitensporige expansie, verband houdende met overheidssteun, moeten worden toegeschreven. Ook zou een crisissituatie als zodanig van tijdelijke aard zijn, terwijl de Commissie sinds vijf jaar tracht het hoofd te bieden aan de moeilijkheden van de Europese ijzer- en staalindustrie. Tenslotte zou van ondernemingen die tot modernisering overgingen, op de enkele grond dat andere ondernemingen het niet deden, niet mogen worden verlangd dat zij van die modernisering geen voordeel trekken.

31 De grieven van verzoekster komen erop neer dat kleine, meer efficiënt werkende ondernemingen niet onder het quotastelsel hadden moeten worden gebracht. Zou de Commissie er evenwel de kleine en middelgrote ondernemingen, die volgens verzoekster in 33 % van de marktbehoeften voorzien, buiten hebben gelaten, dan zou ieder quotastelsel zijn doeltreffendheid verliezen.

32 In dit verband zij herinnerd aan de overweging voorkomende in het arrest door het Hof op 18 maart 1980 gewezen in de betonstaalzaak Valsabbia (Jurispr. 1980, blz. 907, r.o. 80):

„dat het Verdrag, waarin in welbepaalde gevallen ingrepen van de communautaire overheid voorziet, eo ipso gedoogt dat wordt afgeweken van de normale, aan het beginsel der markteconomie ontleende, regelen voor de goede werking van de gemeenschappelijke markt".

Dit geldt in casu onverminderd.

33 Verzoeksters opmerkingen inzake de mogelijke duur van een uitgesproken crisis in de zin van artikel 58 zijn, ook al hebben zich in de ijzer- een staalindustrie ten duidelijkste moeilijkheden voorgedaan, niet ter zake dienende, immers de Commissie heeft de uitgesproken crisissituatie eerst in haar beschikking van 19 oktober 1980 geconstateerd, en niet vijf jaar voordien.

34 Op grond van een en ander moet het beroep worden verworpen.

Kosten

35 Volgens artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen.

36 Verzoekster is in het ongelijk gesteld, zodat zij in die kosten moet worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE

rechtdoende:

1. **Verwerpt het beroep.**

2. **Verwijst verzoekster in de kosten.**

Mertens de Wilmars Bosco Touffait

Due Pescatore Mackenzie Stuart O'Keeffe

Koopmans Everling Chloros Grévisse

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 16 februari 1982.

De griffier

P. Heim

De president

J. Mertens de Wilmars